Datum van inontvangstneming	:	08/07/2016

Zaak C-320/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

6 juni 2016

Verwijzende rechter:

Tribunal de grande instance de Lille (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

17 maart 2016

Verzoekende partij:

Verwerende partij:

Uber France SAS

STRAFVONNIS

Ter openbare terechtzitting van de Tribunal Correctionnel de Lille [rechter van eerste aanleg in strafzaken, Lille (Frankrijk)] van 17 maart 2016,

[*omissis*] [zuiver procedurele overwegingen]

[*omissis*] [in] de zaak [van:] [*omissis*]

Nabil BENSALEM, wonende [*omissis*] te 59700 Marcq-en-Barœul (Frankrijk), civiele partij,

[*omissis*] tegen

[*omissis*] Uber France SAS

[*omissis*] 75009 Parijs, 9e arrondissement (Frankrijk)

Gerechtelijke antecedenten: nooit veroordeeld

[*omissis*] verdacht van:

medeplichtigheid aan de onwettige uitoefening van het taxibedrijf, gepleegd vanaf 10 juni 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk); een misleidende handelspraktijk door een rechtspersoon, gepleegd vanaf 10 juni 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk); een misleidende handelspraktijk door een rechtspersoon, gepleegd vanaf 2 februari 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk); onwettige organisatie van een systeem om klanten in contact te brengen met personen die tegen betaling personen over de weg vervoeren in voertuigen met minder dan tien zitplaatsen, gepleegd vanaf 1 oktober 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk)

[*omissis*];

[*omissis*] **BEHANDELING**

[*omissis*] [procedurele overwegingen]

De rechtbank heeft overeenkomstig de wet beraadslaagd en beslist als volgt:

Verdachte is gedagvaard ter zake van de navolgende feiten:

- medeplichtigheid te Lille (Frankrijk), vanaf 10 juni 2014, in elk geval op het nationale grondgebied en op een tijdstip dat binnen de verjaringstermijn is gelegen, aan de onwettige uitoefening van een gereglementeerde activiteit, te weten het taxibedrijf, door het verhandelen van apps, met name voor kilometerprijstarivering en geolocatie, waarmee op de openbare weg een standplaats kan worden ingenomen in afwachting van „klanten", activiteiten die uitsluitend aan de voornoemde uitoefening van het taxibedrijf zijn voorbehouden, welke feiten verboden zijn door en strafbaar zijn gesteld bij artikel L3120-2-III en artikel L3124-4 van de Code des transports (Franse wet op het vervoer) en artikel 121-7 van de Code pénal (Frans wetboek van strafrecht),

- uitoefening te Lille (Frankrijk) en op het nationale grondgebied, vanaf 10 juni 2014, in elk geval op het nationale grondgebied en op een tijdstip dat binnen de verjaringstermijn is gelegen, van een misleidende handelspraktijk, te weten de verspreiding via de internetsites www.uber.com en www.blog.uber.com en uitbreidingen daarvan van commerciële boodschappen om consumenten, chauffeurs of gebruikers aan te zetten tot deelname aan de vervoersdienst met winstoogmerk door particulieren („UberPop-chauffeurs"), door het wekken van de indruk dat deze dienst wettelijk is toegestaan, hetgeen niet het geval is aangezien het vervoer van personen tegen betaling strikt gereglementeerd is en de uitoefening ervan zonder de wettelijk vereiste vergunningen kan worden bestraft met de sancties als bedoeld in artikel L3124-4 van de Code des transports, artikel R231-13, artikel R231-14 van de Code du tourisme (Frans wetboek op het toerisme), feiten als bedoeld in artikel L121-1, artikel L121-5 artikel L121-1-1, artikel L 121-6, vierde alinea, van de Code de la consommation (Frans consumentenwetboek), artikel 121-2 van de Code pénal en strafbaar gesteld bij artikel L121-6, vierde alinea, eerste alinea, tweede alinea, van de Code de la

consommation, artikel 131-38, artikel 131-39, punten 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 9, van de Code pénal.

- uitoefening te Lille (Frankrijk) vanaf 2 februari 2014, in elk geval op het nationale grondgebied en op een tijdstip dat binnen de verjaringstermijn is gelegen, van een misleidende handelspraktijk, bestaande in het doen van onjuiste of misleidende beweringen, mededelingen of voorstellingen met betrekking tot de aard van een goed of een dienst waarvoor reclame werd gemaakt, in casu door het verspreiden op haar internetsites www.uber.com en www.blog.uber.com, alsmede in diverse reclamemedia, getiteld „UberPop: deeleconomie voor vervoer tegen de beste prijs" of „UberPop: goedkoop en gebruiksvriendelijk vervoer door Lille" of „UberPop, uw privé-chauffeur", waarbij de indruk wordt gewekt dat het gaat om een carpoolingdienst, feiten als bedoeld in artikel L121-1, artikel L121-5, artikel L121-1-1, artikel L121-6, vierde alinea, van de Code de la consommation, artikel 121-2 van de Code pénal en strafbaar gesteld bij artikel L121-6, vierde alinea, eerste alinea, tweede alinea, van de Code de la consommation, artikel 131-38, artikel 131-39, punten 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 9, van de Code pénal.

- onwettige organisatie te Lille (Frankrijk) vanaf 1 oktober 2014, in elk geval op het nationale grondgebied en op een tijdstip dat binnen de verjaringstermijn is gelegen, van een systeem om klanten in contact te brengen met personen die wegvervoersdiensten verrichten, waarbij het niet gaat om taxi's of transportvoertuigen met chauffeur in de zin van de wet, meer bepaald door middel van een app voor smartphones met de naam UberPop, die gebruikers van de dienst in contact brengt met de chauffeurs, feiten als bedoeld in artikel L3124-13, eerste alinea, artikel L3120-1, van de Code des transports en strafbaar gesteld bij artikel L3124-13, eerste alinea, van de Code des transports.

Met betrekking tot de ten laste gelegde feiten:

Misleidende handelspraktijken

Nabil Bensalem overlegt een flyer die wordt verspreid door Uber France SAS om het publiek ervan op de hoogte te brengen dat met ingang van 10 juni 2014 de UberPop-app beschikbaar is in de regio Lille.

Dit document bevat navolgende beweringen:

„UberPop, deeleconomie voor vervoer tegen de beste prijs.

Uber, de smartphone app voor vervoer op aanvraag, is al sinds een paar dagen beschikbaar in Lille (Frankrijk). Gezien het enthousiasme voor de dienst UberX, doet het ons genoegen u te laten weten dat vanaf 10 juni 2014 de mogelijkheid bestaat van vervoer door en voor particulieren: UberPop.

Om u steeds meer keuzemogelijkheden te bieden, stelt Uber haar technologie in dienst van de deeleconomie, zodat u zich voortaan tegen de beste prijs in de hoofdstad van Frans-Vlaanderen kunt verplaatsen.

Wat is UberPop? De goedkope en gebruiksvriendelijke vorm van vervoer door Lille. UberPop verbindt u via de Uber app in real time met een door ons geselecteerde gelegenheidschauffeur die gebruik maakt van zijn eigen auto.

Wat is het verschil tussen UberPop en UberX?

UberX is een dienst die wordt verricht door beroepschauffeurs die een officiële vergunning hebben voor personenvervoer met chauffeur en voldoen aan de hoogste eisen van de klanten van Uber. UberPop daarentegen is bedoeld voor particulieren en is een verschijningsvorm van de deeleconomie.

Wie zijn de chauffeurs?

De chauffeurs van UberPop zijn particulieren, waarmee wij in contact zijn gekomen en die door ons individueel zijn geselecteerd [*omissis*]. Zij maken gebruik van hun eigen auto, zijn langer dan drie jaar in het bezit van een rijbewijs en hebben geen strafblad.

Hoe worden de prijzen berekend?

De ritprijs wordt berekend op basis van de gereden afstand en de duur van de rit. 1,24 EUR per kilometer en 0,15 EUR per minuut. De minimumprijs van een rit bedraagt slechts vier EUR, evenals de annuleringskosten."

Deze beweringen zijn ook te vinden op de internetsite van Uber France.

Een andere reclame-uiting, getiteld „Word chauffeur", vermeldt de voorwaarden voor het partnerschap met Uber:

u bent een particulier van ten minste 23 jaar oud en hebt langer dan één jaar een rijbewijs; u hebt een persoonlijke verzekering voor uw auto afgesloten en uw auto is vierdeurs, jonger dan 10 jaar en verkeert in prima staat.

De geselecteerde chauffeur tekent een overeenkomst met een dochteronderneming van de vennootschap Uber: Rasier. Uit de algemene voorwaarden van de overeenkomst blijkt dat Rasier haar klanten een platform biedt dat hen in contact kan brengen met onafhankelijke aanbieders van vervoer. Rasier levert geen vervoersdiensten en is geen vervoerder; de vennootschap bezit, huurt of exploiteert namelijk geen enkel voertuig. De activiteiten van de vennootschap beperken zich ertoe chauffeurs toegang te geven, via haar licentie met UB, tot de door de software geleverde vervoersvraag, voor welke dienst de vennootschap een vergoeding ontvangt.

In haar reclame-uitingen geeft Uber France te kennen dat het doel van de UberPop-dienst is particulieren, potentiële passagiers en chauffeurs met elkaar in contact te brengen om een gemeenschappelijke route (dat wil zeggen de oorspronkelijk door de chauffeur geplande route) te delen, waarbij de vervoerde persoon enkel een aandeel in de kosten betaalt.

Deze vaststelling wordt ondersteund door de bewering dat er sprake is van een dienst van de „deeleconomie" die verschilt van een andere dienst, namelijk UberX, waarbij klanten in contact worden gebracht met beroepschauffeurs die een officiële vergunning hebben voor personenvervoer.

Uber France betoogt verder [*omissis*] ter terechtzitting dat de UberPop-dienst niet is opgezet om winst te maken. Deze dienst zou niet meer zijn dan een gewoon technisch hulpmiddel dat particulieren (chauffeurs en potentiële passagiers) in staat stelt met elkaar in contact te komen teneinde een gezamenlijk traject af te leggen.

In werkelijkheid is echter sprake van een andere opzet: in het kader van de UberPop-dienst recruteert en selecteert Uber France chauffeurs die een betaalde activiteit wensen uit te oefenen en die niet enkel een gepland traject samen met een andere particulier willen afleggen. Wie deze werkelijkheid ontkent, draait zichzelf een rad voor ogen wat de beweegredenen van deze chauffeurs betreft; Uber France stelt de tarieven vast, incasseert de ritprijs – die pas na inhouding van haar eigen vergoeding aan de chauffeur wordt afgedragen – en maakt de facturen op.

Uber France sluit evenwel geen arbeidsovereenkomsten met chauffeurs in loondienst. Haar stelling dat zij enkel maar carpooling faciliteert, is bedoeld om aan te tonen dat zij geen vervoersactiviteiten uitoefent en dus niet hoeft te voldoen aan de verplichtingen die voor deze bedrijfstak gelden.

De geselecteerde chauffeur sluit met de vennootschap Rasier, een dochteronderneming van Uber France een contract volgens hetwelk feitelijk twee professionele partijen zich verbinden en niet een particulier en een professionele dienstverlener.

Artikel L120-1 van de Code de la consommation bepaalt dat „oneerlijke handelspraktijken [...] verboden [zijn]. Een handelspraktijk is oneerlijk wanneer zij in strijd is met de vereisten van professionele toewijding en het economische gedrag van de gemiddelde redelijk geïnformeerde, omzichtige en oplettende consument die zij bereikt of op wie zij gericht is met betrekking tot het product of de dienst wezenlijk verstoort of kan verstoren."

Voorts worden „als oneerlijke handelspraktijken [...] in het bijzonder aangemerkt de misleidende handelspraktijken als bedoeld in artikel L121-1" van de Code de la consommation.

Ingevolge artikel L121-1, punt 2, van de Code de la consommation is een handelspraktijk misleidend indien zij berust op onjuiste of misleidende beweringen, mededelingen, of voorstellingen met betrekking tot onder andere: b) de voornaamste kenmerken van het product of de dienst, zoals de wezenlijke hoedanigheden, samenstelling, accessoires, oorsprong, hoeveelheid, wijze en datum van fabricage of verrichting, voorwaarden en geschiktheid voor het gebruik, eigenschappen, van het gebruik te verwachten resultaten, de resultaten en wezenlijke kenmerken van op het product of met betrekking tot de dienst verrichte tests of controles; (...)

e) de omvang van de verplichtingen van degene die reclame maakt, de aard, het proces of het motief van de verkoop of het verrichten van de dienst;

f) de identiteit, de kwalificaties, de vaardigheden en de rechten van de handelaar.

In het onderhavige geval hadden de door Uber France verspreide reclame-uitingen tot doel om consumenten, chauffeurs of gebruikers ertoe aan te zetten deel te nemen aan de vervoersdienst met winstoogmerk door particulieren (UberPop-chauffeurs), door de indruk te wekken dat deze dienst wettelijk was toegestaan, hetgeen niet het geval was; anders namelijk dan wat Uber France met betrekking tot de UberPop-dienst beweert, ziet het tussen particuliere deelnemers en de vennootschap Rasier gesloten contract op verhoudingen tussen professionele dienstverleners, met duidelijk afgebakende verantwoordelijkheden en taken, en niet op verplichtingen die zijn overeengekomen tussen een professionele dienstverlener en een particulier.

Dit contract stemt niet overeen met de UberPop-dienst zoals die wordt voorgesteld door Uber France in haar reclame-uitingen en op haar internetsite.

Deze oneerlijke praktijk is verboden, omdat zij in strijd is met de vereisten van professionele toewijding en het economische gedrag van de consument wezenlijk kan verstoren.

Bovendien waren de beweringen en voorstellingen van zaken die Uber France op haar internetsite en reclamedragers verspreidde misleidend van aard ten aanzien van de wezenlijke hoedanigheden van de aangeboden dienst en de aard ervan.

Volgens deze beweringen gaat het namelijk om een carpoolingdienst (deeleconomie), waarop de vervolgde vennootschap zich beroept om te ontsnappen aan de voorschriften die gelden voor vervoerders; de werkelijkheid is, zoals hiervoor is weergegeven, van geheel andere aard. Als gevolg hiervan is de status van de diverse betrokken partijen onduidelijk: de chauffeur lijkt in feite een professionele dienstverlener, terwijl hij dat niet is; de persoon die wordt vervoerd is een klant die betaalt voor de rit, terwijl hij wordt voorgesteld als iemand die een rit deelt en daarvoor slechts een onkostenvergoeding verschuldigd is. Het geheel van voorschriften dat van toepassing is op het vervoer van personen, in het

bijzonder voorschriften ter zake van veiligheid en verzekeringen, wordt evenwel miskend.

Uber France wordt derhalve schuldig bevonden aan de haar verweten misleidende reclame.

Medeplichtigheid aan de onwettige uitoefening van het taxibedrijf

Bensalera verwijt Uber France medeplichtigheid aan de onwettige uitoefening van het taxibedrijf, een gereglementeerde activiteit, door het verhandelen van apps voor met name kilometerprijstarivering en geolocatie, waarmee op de openbare weg een standplaats kan worden ingenomen in afwachting van klanten, activiteiten die zijn voorbehouden aan het taxibedrijf, welke feiten krachtens artikel L3124-4 van de Code des transports verboden en strafbaar zijn.

Volgens hem biedt de UberPop-app, die door Uber France aan particulieren ter beschikking wordt gesteld, chauffeurs de mogelijkheid om – met behulp van een systeem van kilometerprijstarivering en geolocatie – op de openbare weg op zoek te gaan naar klanten („elektronisch snorren"), een activiteit die aan taxi's is voorbehouden.

Uber France betoogt dat de UberPop-app de mogelijkheid biedt om een voertuig te reserveren (een activiteit die niet enkel aan taxi's is voorbehouden), dat geen enkel strafbaar feit bekend is geworden waaruit medeplichtigheid zou kunnen blijken, en dat zij hoe dan ook niet de juridische entiteit is die de app heeft ontwikkeld en verhandeld.

Artikel L3121-1 van de Code des transports definieert het beroep van taxichauffeur als volgt:

Taxi's zijn motorvoertuigen die zijn ingericht voor het vervoer van ten hoogste acht personen, de bestuurder daaronder niet begrepen, en zijn uitgerust met speciale apparatuur en een elektronische betaalterminal, waarvan de eigenaar of exploitant houder is van een vergunning om een standplaats op de openbare weg in te nemen in afwachting van klanten, teneinde op verzoek van deze klanten en tegen betaling personen en hun bagage te vervoeren.

Bijgevolg kunnen uitsluitend houders van de voornoemde vergunning, die in afwachting van klanten een standplaats op de openbare weg mogen innemen, als taxichauffeur worden gekwalificeerd.

Artikel L3212-11 van de Code des transports preciseert dat taxichauffeurs met een standplaatsvergunning op zoek naar klanten met hun voertuig op de openbare weg mogen stoppen, parkeren of rijden.

[Behalve] [*omissis*] de mogelijkheid om in afwachting van klanten een standplaats in te nemen en te stoppen om klanten te laten instappen, heeft de taxichauffeur

ook het alleenrecht om op de openbare weg op zoek te gaan naar klanten (klanten „oppikken”).

Artikel L3120-2 van de Code des transports, dat is ingelast bij wet nr. 2014-l 104 van 1 oktober 2014, bepaalt onder II dat het bestuurders van een voertuig die geen houder zijn van de voornoemde vergunning niet is toegestaan om:

1. Op de openbare weg klanten te laten instappen zonder een voorafgaande reservering;

2. Op zoek naar klanten op de openbare weg te stoppen, te parkeren of te rijden [...]

In dit artikel wordt onder III het volgende bepaald:

Personen die de in artikel L. 3120-1 vermelde diensten verrichten en tussenpersonen waarvan zij gebruik maken, is het niet toegestaan om:

1. Vóór de reservering bedoeld in punt 1, onder II, van dit artikel en ongeacht het hiertoe aangewende middel, klanten op de hoogte te brengen van de plaats en de beschikbaarheid van een voertuig vermeld onder I wanneer het zich op de openbare weg bevindt zonder dat de eigenaar of exploitant ervan in het bezit is van de in L. 3121-1 genoemde standplaatsvergunning;

2. Klanten actief te werven met het oog op het vervoer van hen onder de voorwaarden vermeld in punt 1, onder II, van dit artikel;

3. Een aanbod tot vervoer onder de voorwaarden vermeld in voornoemd punt 1 ten verkoop aan te bieden of te bevorderen.

Het op welke wijze dan ook op zoek gaan naar klanten zonder enige voorafgaande reservering – het zogenoemde „elektronisch snorren” – is dus verboden.

In het onderhavige geval toont de civiele partij niet aan dat een chauffeur, zonder in het bezit te zijn van de in artikel L3121-1 van de Code des transports bedoelde vergunning, op de openbare weg op zoek is gegaan naar klanten en deze klanten, zonder enige voorafgaande reservering, van zijn locatie en beschikbaarheid op de hoogte heeft gebracht.

De overgelegde stukken, in het bijzonder de screenshots en de foto’s van kentekenplaten, zijn namelijk als bewijs onvoldoende.

Bijgevolg zal Uber France bij gebreke van een strafbaar feit worden vrijgesproken van medeplichtigheid aan de onwettige uitoefening van het gereglementeerde beroep van taxichauffeur.

Bemiddeling tussen klanten en niet-professionele chauffeurs

Bensalem verwijt Uber France dat zij, in strijd met artikel L3124-13 van de Code des transports, met behulp van de UberPop-app chauffeurs die geen speciale taxivergunning hebben in contact brengt met potentiële passagiers.

Uber France betoogt dat haar elektronische systeem uitsluitend tot doel heeft om particulieren die een gemeenschappelijk traject willen delen met elkaar in contact te brengen. Zij kwalificeert deze activiteit als „carpooling", waarbij geen sprake is van een winstoogmerk, aangezien de enige betaling bestaat in de kostenvergoeding die de vervoerde persoon aan de chauffeur betaalt.

Deze activiteit zou dus niet binnen de werkingssfeer van artikel L3124-13 van de Code des transports vallen.

Uber France betoogt tevens dat artikel L3124-13 van de Code des transports haar op grond van het Europees recht niet kan worden tegenworpen.

Artikel L3124-13 van de Code des transports, ingelast bij wet nr. 2014-1104 van 1 oktober 2014, voorziet in de strafbaarstelling van de „organisatie van een systeem van bemiddeling tussen klanten en personen die de in artikel L 3120-1 bedoelde activiteiten uitoefenen (dat wil zeggen personenvervoer over de weg tegen betaling in voertuigen met minder dan tien plaatsen), zonder dat het hierbij gaat om een vervoerbedrijf voor ongeregeld vervoer als bedoeld in hoofdstuk II van titel 1 van het onderhavige boek, een taxibedrijf, gemotoriseerde voertuigen op twee of drie wielen of auto's met chauffeur in de zin van de onderhavige titel".

Uber France is van mening dat deze bepalingen „technische voorschriften" vormen die rechtstreeks betrekking hebben op een „dienst van de informatiemaatschappij" in de zin van richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998.

Ingevolge artikel 8 van richtlijn 98/34/EG moeten de lidstaten ieder ontwerp van wet of regelgeving ter invoering van technische voorschriften die betrekking hebben op producten of diensten van de informatiemaatschappij vóór de definitieve vaststelling ervan aan de Europese Commissie meedelen.

Volgens de verdachte vennootschap had Frankrijk ingevolge deze bepaling het ontwerp van de wet betreffende het taxibedrijf en auto's met chauffeur vóór de uitvaardiging ervan aan de Europese Commissie moeten meedelen.

Aangezien deze procedure niet in gang is gezet, zou artikel L3124-13, zijnde de vervolgingsgrondslag, ingevoerd bij de wet waar het in casu om gaat, haar niet kunnen worden tegengeworpen.

Richtlijn 98/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 juli 1998 tot wijziging van richtlijn 98/34/EG voorziet in een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij.

Artikel 1 van deze richtlijn definieert welke diensten binnen haar werkingssfeer vallen:

„‚dienst’: elke dienst van de informatiemaatschappij, dat wil zeggen elke dienst die gewoonlijk tegen vergoeding, langs elektronische weg, op afstand en op individueel verzoek van een afnemer van diensten verricht wordt.

In deze definitie wordt verstaan onder:

- ‚op afstand’: een dienst die wordt geleverd zonder dat de partijen gelijktijdig aanwezig zijn;

- ‚langs elektronische weg’: een dienst die wordt verzonden en ontvangen via elektronische apparatuur voor de verwerking, met inbegrip van digitale compressie, en de opslag van gegevens, en die geheel per draad, per radio, via optische of via andere elektromagnetische middelen wordt verzonden, doorgeleid en ontvangen;

- ‚op individueel verzoek van de afnemer van diensten’: een dienst die op individueel verzoek via de transmissie van gegevens wordt geleverd.

[...]

Voor deze definitie:

- wordt een regel geacht specifiek betrekking te hebben op de diensten van de informatiemaatschappij wanneer die regel gezien de motivering en de tekst van het dispositief, in zijn totaliteit of in enkele specifieke bepalingen specifiek tot doel heeft die diensten uitdrukkelijk en gericht te reglementeren;

- wordt een regel niet geacht specifiek betrekking te hebben op de diensten van de informatiemaatschappij indien het slechts impliciet of incidenteel op die diensten van toepassing is;

[...]”

Verder zijn ingevolge artikel 2, lid 2, onder d), van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt diensten op het gebied van vervoer van de werkingssfeer van deze richtlijn uitgesloten.

In deze omstandigheden is het nuttig om het Hof van Justitie van de Europese Unie de vraag voor te leggen of de nieuwe bepalingen van artikel L3124-13 van de Code des transports moeten worden aangemerkt als een regeling op het gebied van vervoer of als een technisch voorschrift dat betrekking heeft op een dienst van de informatiemaatschappij.

Alvorens over dit punt inhoudelijk te beslissen, wil de Tribunal de grande instance daarom het Hof van Justitie van de Europese Unie de navolgende vraag voorleggen:

„Houdt artikel L3124-13 van de Code des transports, ingelast bij wet nr. 2014-1104 van 1 oktober 2014 betreffende het taxibedrijf en auto's met chauffeur, een nieuw niet-impliciet technisch voorschrift in dat betrekking heeft op een of meer diensten van de informatiemaatschappij in de zin van richtlijn 98/34/EG van 22 juni 1998, zodat krachtens artikel 8 van de richtlijn voorafgaande kennisgeving ervan aan de Europese Commissie verplicht was, of valt deze bepaling onder richtlijn 2006/123/EG van 12 december 2006 betreffende diensten, die krachtens artikel 2, lid 2, onder d), niet van toepassing is op vervoer?

Ingeval het eerste onderdeel van de vraag bevestigend wordt beantwoord, brengt dan de niet-inachtneming van de in artikel 8 van de richtlijn bedoelde kennisgevingsverplichting met zich dat artikel L3124-13 van de Code des transports niet aan justitiabelen kan worden tegengeworpen?"

[*omissis*];

OM DIE REDENEN

Beslist de Tribunal de grande instance, rechtsprekend in het openbaar en op tegenspraak ten aanzien van Uber France SAS en BENSALEM Nabil, als volgt:

MET BETREKKING TOT DE TEN LASTE GELEGDE FEITEN:

Spreekt Uber France vrij van medeplichtigheid aan de onwettige uitoefening van het taxibedrijf, gepleegd vanaf 10 juni 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk) en gelet op artikel 121-6 en artikel 121-7 van de Code pénal;

Verklaart Uber France schuldig aan een misleidende handelspraktijk door een rechtspersoon, gepleegd vanaf 10 juni 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk) – een misleidende handelspraktijk door een rechtspersoon, gepleegd vanaf 2 februari 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk);

Veroordeelt Uber France wegens een misleidende handelspraktijk door een rechtspersoon, gepleegd vanaf 10 juni 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk), en een misleidende handelspraktijk door een rechtspersoon, gepleegd vanaf 2 februari 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk), tot betaling van een geldboete van vijftigduizend EUR (50 000 EUR);

Schorst de behandeling van de zaak met betrekking tot de onwettige organisatie van een systeem om klanten in contact te brengen met personen die tegen betaling personen over de weg vervoeren in voertuigen met minder dan tien zitplaatsen, welke feiten zijn gepleegd vanaf 1 oktober 2014 tot 8 december 2014 te Lille (Frankrijk);

Alvorens over dit punt inhoudelijk te beslissen, legt de Tribunal de grande instance daarom het Hof van Justitie van de Europese Unie de navolgende prejudiciële vraag voor:

„Houdt artikel L3124-13 van de Code des transports, ingelast bij wet nr. 2014-1104 van 1 oktober 2014 betreffende het taxibedrijf en auto's met chauffeur, een nieuw niet-impliciet technisch voorschrift in dat betrekking heeft op een of meer diensten van de informatiemaatschappij in de zin van richtlijn 98/34/EG van 22 juni 1998, zodat krachtens artikel 8 van de richtlijn voorafgaande kennisgeving ervan aan de Europese Commissie verplicht was, of valt deze bepaling onder richtlijn 2006/123/EG van 12 december 2006 betreffende diensten, die krachtens artikel 2, lid 2, onder d), niet van toepassing is op vervoer?

Ingeval het eerste onderdeel van de vraag bevestigend wordt beantwoord, brengt dan de niet-inachtneming van de in artikel 8 van de richtlijn bedoelde kennisgevingsverplichting met zich dat artikel L3124-13 van de Code des transports niet aan justitiabelen kan worden tegengeworpen?"

[*omissis*]

[*omissis*]

[*omissis*] MET BETREKKING TOT DE CIVIELE PROCEDURE [zuiver nationaal recht]

[*omissis*].